

Odmev iz Afrike

Misijonski list s prilogo „Klaverjev misijonski koledar“.

Odmev iz Afrike stane za vse leto
10 Din, 5 lir, 60 am.
cts, 2'50 šil; s prilogo
„Klaverjev koledar“ 15 Din, 7 lir, 80 am. cts., 3'10 šil. —
Naročila in milodare, prosimo, naslavlajte na: **Družba sv.
Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.** (Ček. št. 10.887)
— Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16. — Za
Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Milostni klic Jezusov vsemu svetu. — Češčenje Srca Jezusovega pri zamorcih v Ruandi. — Praznik Srca Jezusovega pri gobavcih. — Ali naj se izgubi kar 400 otrok? — Smrt svetniškega škofa. — Slovenska misijonarka v osrčju Afrike. — Nenadno ozdravljenje po škofovem blagoslovu. — Uslišane molitve.

Molitev za naše ljube dobrotnike.

Povrni, Gospod Jezus, vsem, ki nam zavoljo Tvojega imena kaj dobrega store, z večnim življenjem!

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov „Odmeva“ opravljajo afriški škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Na željo objavljeno: Fani Logar, zbirka za najpotrebnejše misijone Din 34—; Al. Ocvirk nabrala Din 225—, kar naj bo za odkup enega zamorca na ime „Lenart Marija“, za en katekizem zamorčku in za najpotrebnejše misijone; po preč. g. Juliju Vajda nabrano na sedmini pok. Kunigunde Skrbinšek. Bog povrni!

Spomin na umrle.

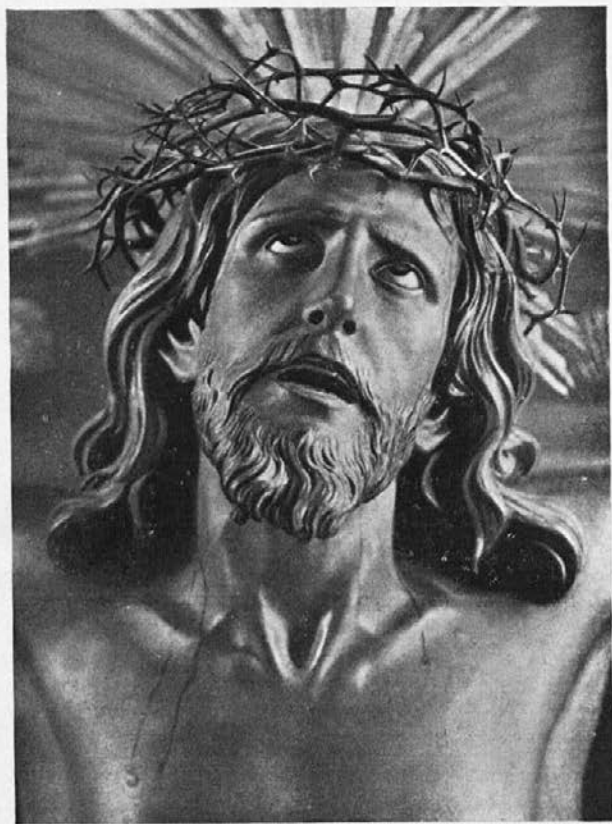

Nj. eksc. Dr. ANDREJ KARLIN

knezoškof lavantinski

umrl v Mariboru, dne 5. aprila 1933.

Preč. P. Janez Marija Chabert, vrhovni predstojnik ljijske misijonske družbe. — Preč. g. Škerbe, Slovenjgradec. — Jožef Fabčić, Orehovica. — Mr. Mugerli, Marijino Celje. — Karl Nendl, Tržič. — Helena Peternel, Bistrica. — Mar. Herzog, Sv. Rupert. — Mar. Štupič, Subotica. — Neža Prosinc, Ljubljana. — Ivan Globočnik, Jesenice. — Ivana Jašovec, Radomlje. — Frančišek Korošec, Lepence. — Mar. Zalaznik, Polhov Gradec. — Frančišek Ausenak, Rajhenburg. — **Usmiljeni Jezus, daj mu (ji) večni mir** (Odp. 7 let in 7 kv.)

Milostni klic Jezusov vsemu svetu.

Sv. oče, papež Pij XI., je letos otvoril prav poseben pomen (obletnico), s katerim bo vse človeštvo deležno neskončnih milosti. Ves svet, tisti, ki verujejo, in tisti, ki ne verujejo, se bo moral zamisliti v vzvišeno skrivnost našega odrešenja. Verniki naj bi bili iz vsega srca hvaležni za to neskončno veliko dobroto, naj bi v duhu prešli zgodovino devetnajst stoletij in sledili Zveličarju, ko razširja svetlobo in njega sadove preko dežel in krajev in časov. Videli bodo, kako milijoni ljudi objemajo ta križ, se očiščajo in posvečujejo in tako odrešujejo. Videli pa bodo, kako se drugi milijoni od križa proč obračajo in se v besni vojni proti njemu vojskujejo, kar vse jih dela silno nesrečne in nemirne. Taki prinašajo nesrečo ljudem preko dežel in

časov, sami se pogublajo in nešteto drugih v prepad s seboj vlečejo.

Zveličar je „znamenje, kateremu se bo nasprotovalo, mnogim bo v vstajenje, mnogim v padec“. On je vogelni kamen, ki bo po njega lastnih besedah zdrobil tistega, na kogar bo padel, a bodo strti tudi vsi tisti, ki bodo nanj navalili.

Pa tudi neverniki naj bi postali pozorni in naj bi gledali na tistega, „ki so ga prebodli“. Tudi njim bo govoril Dobri pastir, ki želi rešiti vse, ki se rešiti puste. Zato je pa delo papeževo klic milosti Jezusa samega, ki naj doni po vsem svetu.

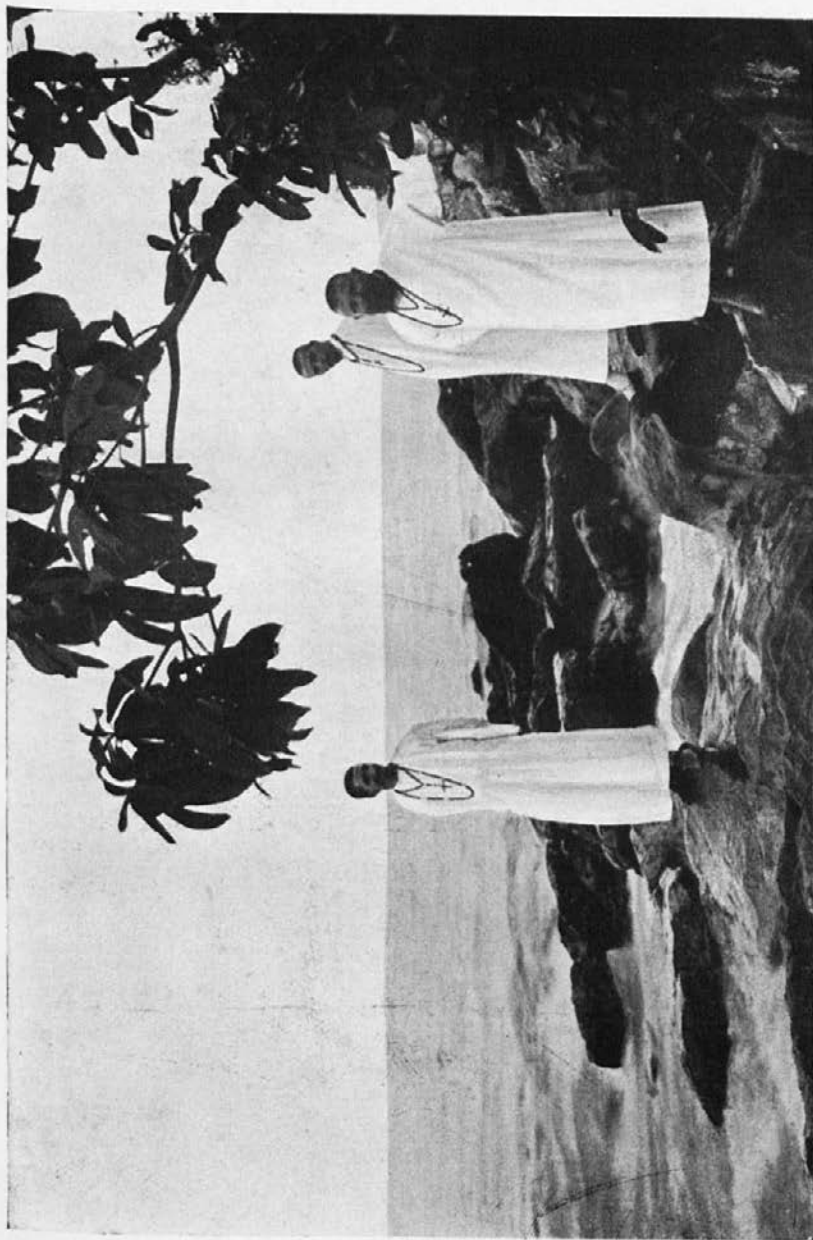
Ta klic čujejo tudi srca članov in prijateljev Družbe sv. Petra Klaverja. V njih se budé čuvstva ljubezni in hvaležnosti do Zveličarja sveta in njegovega odrešenja. Toda tistemu, ki je poln duha sv. Petra Klaverja, ne zadostuje, da le zase dobi milosti jubilejnega leta. Sv. oče vabi ves svet, da se te milosti udeleži. Torej gre ta klic tudi preko vse Afrike; vsi afriški prebivalci naj bi slišali in razumeli proseči in skrbeci glas ljubezni sv. očeta, da bi končno venderle našli pot do križa, v katerem bodo našli svoje zveličanje. Kako bi mogla Družba sv. Petra Klaverja pozabiti na tako ugodno priliko in bi ne zaklicala obenem s tisoči drugih odrešenih glasno in jasno, kaj želi. Kako naj bi molčala ona, ki nič bolj ne želi, ko da bi mogla pomagati, da se križ Kristusov zasadi čim dalje v osrčje Afrike in v srca njenih prebivalcev?

Ljubi čitatelji, prosim, upoštevajte te misli, berite jih, premišlujte jih in storite po njih, kolikor je v vaši moči. To naj bo eno izmed Vaših jubilejnih del in zahvala Bogu za njegovo neizmerno ljubezen.

Preidite v duhu cerkveno zgodovino devetnajst stoletij in spremite Odrešenika na njegovem potu, ko nosi svoj križ preko vseh deželá in časov: tako smo Vam priporočili v začetku tega pisanja.

Naj Vam glede tega omenimo še nekaj misli in sicer v večjem obsegu, v kolikor se nanašajo na „črni del sveta.“

Ko je bil zasajen na Golgati Kristusov križ in je Bog-človek odrešil ves svet, takrat je severna Afrika spadala k rimskemu cesarstvu. Naš Zveličar je bil ta del sveta že posvetil s tem, da je več let bival v prognanstvu v Egiptu. Na Egipet je mejila Cirenajka, ki kristjanom ni docela neznana vsled Simona iz Cirene, ki je pomagal Jezusu križ nositi na Golgato. Proti zahodu je bila dežela Tripolis in Numidija, skupno pod imenom „prokonzulska Afrika“, danes Tripolis in Tunis, čisto na zahodu pa po-

Zbogom, draga domovina, gremo reševat duše ubogih zamorcev, tudi zanje je prelił Jezus svojo kri.
(Misionarji kongr. Belih očetov.)

krajina Mavretanija (Marokko). Po teh pokrajinah afriškega severnega obrežja se je že v apostolskih časih oznanjal evangelijski in se hitro širil. V Aleksandriji in Egiptu je bila škofijska stolica. Še danes nam je znan naslov „patriarh aleksandrijski“, ki pritiče grofu Huynju, poprejšnjemu praškemu knezoškofu. Tu je deloval in pridigoval sv. Marko, učenec apostola Petra. Na zahodnem delu rimskih provinc je bila Kartago prvotni sedež krščanskih občin in so jo bržkone določili iz Rima za ta namen.

Že cerkveni pisatelj Tertulijan, ki je živel dve sto let po Kristusu, je pisal, „da so kristjani skoro v vsakem mestu v večini“. Petnajst let pozneje se je zbiralo na škofovske zборе po 80 do 90 škofov. V Afriki je bilo mučenih tedaj do tisoč kristjanov, med drugimi slavni ženi Felicita in Perpetua, ki jih sv. Cerkev pri vsaki sv. maši v kanonu imenuje.

Sredi tretjega stoletja je bil škof v Kartagini sv. Ciprijan; znan je zlasti kot cerkveni učenik. Umrl je kot mučenec za vero Kristusovo. Malo poprej je sv. Frumencij prinesel blagovest krščanstva v Abesinijo; to je bilo okrog 316. po Kr. Ta dežela je že v apostolskih časih prišla v stik s krščanstvom po „komorniku iz Etiopije“. Najslavnejša doba krščanstva je bila okrog leta 400 po dušnem velikanu, škofu iz Hipona sv. Avguštinu († 430). V tem času je bilo v severni Afriki nad 600 škofijskih stolic. Že davno prej se je vršila borba med pravo vero in meglo krivoverstva v severno afriških pokrajinah. Ob Avguštinovih časih je bilo tisto veliko umiranje ob preseljevanju narodov. V 7. stoletju pa je mohamedanska zmota legla kakor mrtvaški prt preko teh dežel in pokrajin. Pač so poizkušali rešiti sveto vero v starokrščanskih deželah severne Afrike, toda brez uspeha. Ponekod je bilo pač nekaj ostankov nekdanjega krščanskega življenja, pač so se trudili krščanski vladarji kakor sv. Ludvik in vojskovodje kakor Janez avstrijski; pač so razni redovi mnogo dobrega storili, zlasti kar se tiče olajšanja usode krščanskih sužnjev, zlasti Trinitarci in Mercedejci: vendar zmagoval je le Islam. — Toda, ali k Afriki spadajo le dežele ob Sredozemskem morju? Ali ni Afrika cel svetovni del? Ali ne živi v Afriki 120 milijonov črncev? Mnogo stoletij, ko je krščanstvo drugod cvetelo, so zamorci živeli sami zase, neznani Evropejcem in svetovni zgodovini. Ob času odkrivanja dežel v začetku novejši dobe se je začelo ob Kongu misijonariti in to s precejšnjim uspehom. Toda ta verska zajednica ob Kongu ni imela obstanka. Šele pred 60 leti so veliki afriški raziskovalci preiskali ta tako temni del Afrike in prodrli v njega skrivnosti.

Takoj so misijonarji pričeli z novim delom. Na zahodu so bili v prvih vrstah sinovi o. Libermana, „Očetje sv. Duha“, izmed katerih jih sedaj že nad 1000 leži pokopanih v afriški zemlji, kjer se bodo odpočili od težavnega, a zelo plodovitega dela, in potem še lyonski misijonarji. Na severu in pozneje še na vzhodu je nastopila duhovna armada kardinala Lavigerie-ja, „Beli očetje“. Tudi ti so izredno mnogo dosegli v Ugandi, Ruandi, Urundi in drugod po teh krajih. — Ako danes pregledamo to obsežno delo božje setve v Afriki, se moramo čuditi, kako hitro zori tu setev apostolskih mož, zlasti v Kamerunu, Ugandi, Kongu, Ruandi, Urundi, Madagaskarju in zadnje čase tudi v Agnoli. Povsod manjka delavcev, da bi zrelo žito spravljali . . . Ako prebiraš ta poročila, se ti utrne misel: „Afrika bo kmalu krščanska!“ Toda dragi čitatelj — ne prehitro!

Pač je v Afriki že 3 in tri četrti milijona katoličanov, toda vseh ljudi je 200 milijonov. Misijonarje čaka v Afriki še ogromno delo, deloma zato, ker je ponekod dušno polje za misijonsko setev trdo in nedostopno, to je mohamedanski sever sega do osrčja Afrike; deloma pa je trnje sektovstva preraslo cele pokrajine, to je v Južni Afriki. Po drugod zopet skrbi in težko delo ovira ljudi na poti do Kristusa. Vsi skupaj pa morajo bridko čutiti na sebi posledice gospodarske svetovne krize. Tudi ne morejo misijonarji povsod oznanjati sv. vere, ne da bi naleteli na odpor, kajti tudi zmota in laž imata svoje apostole in med temi so najbolj peklensko sovražni oni iz Moskve, ki žilavo in ne brez uspeha osvajajo duše afriških zamorcev.

Zdaj pa ljubi čitatelj, jasno izpreglej, ogrej svoje srce in premotri svet z očmi Zveličarja, ki je umiral pred 1900 leti na križu, občuti in ljubi z njegovim božjim Srcem. Vse te duše v Afriki so njegova last, tudi zanje je umrl na križu, tudi nje neizmerno ljubi. Zdaj bije rešilna ura tudi za Afriko; zato v tem letu tudi ti večkrat daruj odrešilno kri Jezusovo za izpreobrnjenje Afrike. Napravi dobre namene pri prejemu sv. obhajila, pri molitvi sv. rožnega venca in drugih pobožnih vajah. Tudi svoje skrbi in težave daruj v ta namen. Spominjaj se vseh zaprek, ki se stavijo na pot misijonskemu delovanju v Afriki, kot so islam in razne sekte, boljše vizem, slab zgled belih kristjanov, ovire od strani krščanskih vlad, šolskih oblasti itd. Zveličar je molil na križu tudi za Afriko, že 1900 let moli v najsvetejšem zakramentu, zato tudi ti združi v tem svetem letu svoje molitve z njegovimi. Prizadevaj si, da razumeš željo sv. Cerkve, ki želi pridobiti vse afriško

ozemlje za Kristusa, postopoma, tako da pridobiva plemo za plemenom, zida cerkev za cerkvijo in tako pripravlja Kristusu vedno več stanovanj.

V duhu poglej sto tisoče rok, ki se dvigajo k Kristusu; moli, da Bog da poklicev, ako sam ne moreš postati misijonar, misijonski brat ali misijonska sestra.

Poglej, kako se prožijo roke apostolskih delavcev in prosijo nujne pomoči, zdaj ko je zadnji čas, da postanejo ti narodi Kristusovi.

Rad prebiraj misijonske liste, ki jih izdaja Družba sv. Petra Klaverja, in hitro boš spoznal bedo in potrebo Afrike, pa tudi videl, kako moreš ti pomagati in kje ti je treba poprijeti. Ako bo vsak prijatelj misijonov v sv. letu pod Kristusov križ položil vsaj malo jubilejno darilo za Afriko, bo sama sv. Kri Gospodova tisti dar posvetila in nad darovalca razlila posebno mero blagoslova.

Pomagaj, ne stoj ob strani, saj tudi tebe Jezus ni izločil od tistih, ki jim deli obilne milosti s svojega križa.

Češčenje Jezusovega Srca pri zamorcih v Ruanda (Osrednja Afrika).

Iz pisma preč. P. Peugeot-a, misijonarja Belih očetov, ko piše
Družbi sv. Petra Klaverja.

Tu v Isavi smo pričeli posvečevati družine presv. Srcu Jezusovemu. Naš misijon je izmed najstarejših v Ruandi in posvečen Srcu Jezusovemu. Naši kristjani vedno bolj cenijo koristi te lepe pobožnosti. Slika Srca Jezusovega, ki visi na odličnem mestu po njihovih hišah, jim je kakor neprestana pridiga. Pogled na Srce Jezusovo zadostuje, da se premaga izkušnja in da človek ostane zvest svojim krščanskim dolžnostim. Pred to sliko vsa družina skupno moli, vsaj zvečer. Jutranjo molitev opravljajo često po poti v cerkev, ko gredo k sv. maši. Vi bi se čudili, ako bi videli, koliko ljudi je vsak dan pri sv. maši. Naša cerkev je 72 m dolga, pa je ob nedeljah po dvakrat polna. Imamo tudi mnogo katehumenov in to celo med znameniti poglavarji zamorske dežele. Naš novicijat za sestre domačinke prav lepo prospeva.

Ker je naš misijon, kot sem omenil, posvečen presv. Srcu Jezusovemu, potrebujemo mnogo slik Srca Jezusovega. Žal, da našim kristjanom ne moremo dati na dom papirnatih slik, ker bi jih takoj uničile podgane, dim in prah; slik iz boljšega materiala potrebujemo. (Najbolj primerna bi bila pločevina.) Zelo bi mi ustregli, ako mi po-

šljete prav veliko slik Jezusovega Srca. Moji kristjani bodo vsi hvaležni in bodo k Jezusovemu Srcu molili za svoje dobrotnike.

Posvetitev zamorskih družin presvetemu Srcu Jezusovemu.

Praznik Srca Jezusovega pri gobavcih. Apostolski vikarijat Fort Dauphin.

Iz pisma lazarista P. Castan-a.

Na praznik Srca Jezusovega so naši bolniki želeli, da mu darujejo v spravo svojo ljubezen in hvaležnost in to od 5. zjutraj do poznega večera. Vsi so bili pri sv. maši in so prejeli sv. obhajilo, da izpolnijo srčno željo svojega božjega Učenika. Spravno molitev so goreče molili pred sv. Rešnjim Telesom. Med dnevom so se porazdelili v posamezne skupine iz 5 vasi, da so po vrsti premolili posamezne ure pred prestolom Tistega, ki je za nas postal „kakor gobav.“

Res, lep in prijeten praznik je bil. Ob določeni uri so šle posamezne vasi v procesiji v cerkev z zastavo, ki je vihrala v vetru, in pojoč cerkvene pesmi v domačem jeziku.

Avy Jeso mora so.

Dony ny hira fanayana

(Glej, Jagnje božje je tu.

V skrivnosti tej je Jezus).

Delali so Jezusu častno stražo v imenu našega zaveda in v imenu sv. Cerkve. Prav gotovo so prišle v teh prošnjah na vrsto vse zadeve in potrebe naših dobrotnikov in dobrotnic.

Ali naj se izgubi kar 400 otrok?

Pismo P. Azvanger-ja, misijonarja v Marianhill-u.

Embakwe se imenuje mala misijonska postaja za domačine v Južni Rodeziji. Po želji sv. Očeta, ki jo je izrazil v misijonski encikliki, je bilo preteklo leto otvorenih pet zunanjih šol. Nj. svetost priporoča, da naj se čim prej mogoče ustanove misijonske postaje po vsej okolici, v katerih bosta vsaj en učitelj in en katehist poučevala.

Teh pet šol je med tistimi mnogimi, ki jih name-rava misijon odpreti, toda tudi te šole se ne morejo vzdrževati brez pomoči dobrotnikov.

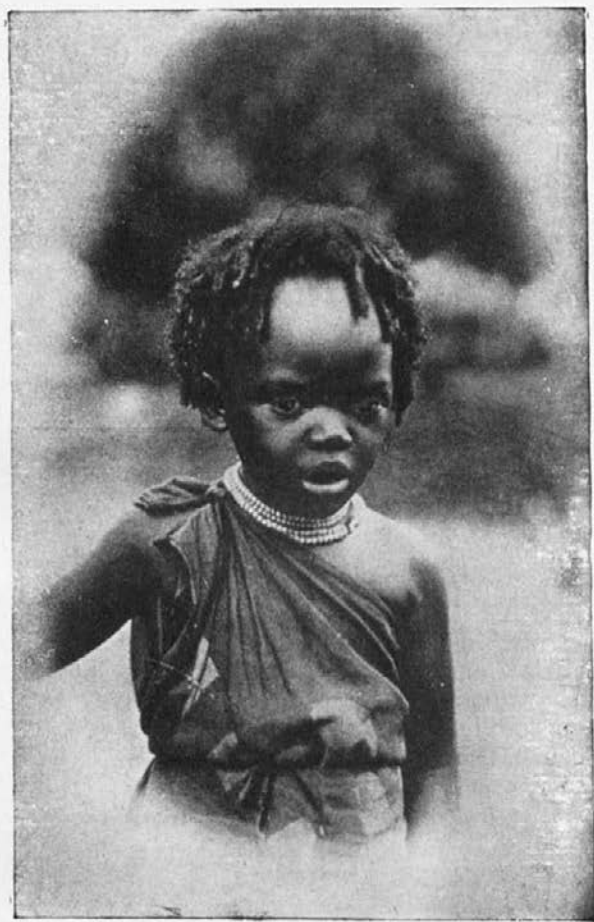
V teh šolah je približno 400 otrok. Priproste šolske kapele so že skoro dozidane. Treba je bilo posekati nekaj dreves, izkopati trnje in grmovje, nažeti trave za strehe, žgati opeko in jo znositi na prostor, kjer bodo stale šole. Pri vseh teh delih so otroci zelo radi pomagali.

Zunanje postaje so 4, 8, 24, 30 in 40 milj od osred-njega misijona oddaljene. Duhovnik je moral prvo leto prevoziti do 2000 milj na svojem kolesu in to po slabih potih, da je obiskal vse šole in poučeval.

Res je, da te zunanje šole zahtevajo zelo veliko truda in časa od misijonarja; toda to je edino sredstvo za širjenje vere, ako hočemo, da ostanejo kristjani v taki daljavi zvesti sv. veri.

Ker vlada malo ali nič ne pomaga, ali vsaj ne tako dolgo, da začno šole obratovati, se vidi iz tega, kako težavno delo je, ustanavljati zunanje šole.

Nekateri vrli dobrotniki so nam to leto pomagali s tem, da so plačali letno plačo za učitelje katehiste, toda zdaj nam je vse pošlo in se bojimo, ko ne bomo mogli v pravem času plačati, da bo treba šole zapreti. Šole so posvečene presv. Srcu Jezusovemu, Devici Mariji in sv. Jožefu. Četrta in peta bosta posvečeni patronoma misijonov sv. Frančišku Ksaverju in sv. Tereziji Deteta Jezusa. Kdo želi priklicati blagoslov presvetega Srca Jezusovega sebi in svoji družini s tem, da pomaga, da se rešijo duše teh 400 poganskih otrok in nešteto drugih, ki bodo s pomočjo dobrotnikov prišli do prave vere? — Mile darove hvaležno sprejema Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Kako rada bi poznala Jezusa.

„V večnem spominu bo živel pravični.“

Smrt svetniškega škofa.

Poroča P. Eich, oblat sv. Franč. Sal., Pella, 8. dec. 1932.

Še ni pet mesecev tega, kar je bil v Pelli veliki slavnostni dan, ko je obhajal 50-letnico mašništva naš prečastiti g. škof Janez Simon. Ponovno po petih mesecih se je sešlo od vseh strani vikarijata v obilnem številu mnogo patrov, sester in drugih ljudi v Pello k novemu

znamenitemu dogodku. 29. junij je bil pač slavnostni dan veselja v Pelli, to pot pa je bil dan odkritosrčne bolesti in žalosti. Naš dobri škof Simon je mrtev... Ta pretresljiva vest je prodrla iz Keimoes v vse postaje vikarijata in preko njegovih meja: tam je preživel škof Simon poslednje dneve svoje visoke starosti in težke bolezni v zvesti oskrbi svojega pomožnega škofa Fages.

Škof Simon je mrtev! Kdo bi bil mogel prvi hip to verjeti? Saj smo zapustili sivolasega škofa na njegov slavnosten dan v najboljšem telesnem razpoloženju. Saj je bil vendar takrat tako čvrst, podjeten in pogumen kakor kak mladi mašnik njegove svečeniške čete.

Od tistih slavnostnih dni je bil škof nekaj slabši. Železna energija 74-letnega starčka se je spočetka močno upirala bližajočemu se koncu. Škof je nekajkrat premagal resne napade bolezni. Toda napad je sledil napadu in polagoma so ginevale poslednje moči tega krepke volje tako polnega moža. Ko je zapustil Pello, da si poišče odpočitka v Keimoes, je čutil svoj bližajoči se konec prav dobro. Sam je dejal pri slovesu, da ne bo več videl Pelle... Škof se je vrnil kot mrlič, da najde v stolnici, ki jo je sezidal s svojimi lastnimi rokami, svoje poslednje počivališče. Škof Simon je pričel svoje življenjsko delo kot mlad mašnik in misijonar v Pelli, tu je hotel tudi dokončati to delo, tako polno značilnih dejanj in še bolj polno žrtev in naporov. Našel je zasluženi pokoj na onem mestu, na katerem je živel 50 let sveto in požrtvovalno življenje misijonarja in škofa.

Vse je romalo v Pello. V gostih trumah so prihajali ljudje peš od daleč in blizu. Stari možje in žene, ki so poznali škofa še kot otroci, prišli so s postaj v okolici, ne da bi se plašili dolge poti. — Bili so vsi pripravljeni, ko je o polnoči motorni voz pripeljal krsto z mrtvim škofom iz Keimoes, kakor truma osirotelih otrok, ki so čakali svojega očeta. Škof Fages in nekateri patri so spremljali mrtveca na poslednji poti. Presunljiv trenotek je bil, ko so dvignili krsto z voza. Velika množica je bila popolnoma tiho. Toda P. Wolf, zvesti spremljevalec škofov, ki je delal 46 let z njim na istem kraju, se ni mogel več premagati in je padel pred krsto na tla, da se še enkrat dotakne če že ne telesa, pa vsaj krste, ki je obdajala mrtvega škofa. Neka stara žena „O Mimmi“ iz Onseepkans, ki je poznala škofa še kot otrok in je prehodila več milj peš, da bi prišla k pogrebu, se je hotela tudi še dotakniti krste na vsak način. Ker se ni mogla drugače približati, se je splazila pod kolesi motornega voza skozi,

se sklonila nad krsto in jo spoštljivo poljubila. Le s silo so jo mogli odstraniti. Zvezdnata, jasna noč je bila, ko so potem patri prenesli zemske ostanke škofove v stolnico, tam pa so čuli ljudje vso otač pri mrliču. Prebiti so hoteli pri svojem mrtvem očetu še zadnje ure, preden ga naj za vedno pokopljejo v njegovem grobu.

Dopoldne so se vršile mrtvaške svečanosti, opravljal jih je škof Fages, obdan od misijonarjev, ki so došli skoro vsi. Dolge poti se ni ustrašil nobeden patrov, nekateri so se morali voziti 300 do 500 km, da so prišli k pogrebu. Preprosto je bilo življenje škofovo, preprost njegov pogreb.

Stolnica je videla pač malokedaj toliko ljudi. P. Kornelij van Westeinde iz Retport-a je imel slovesno črno sv. mašo, nato je imel žalni govor P. Eich iz Onseekans-a. Prvi blagoslov nad mrtvim je opravil P. Zettl, ki je zastopal obolelega škofa Kleman-a iz vikarijata Gross-Namaqualand, ta blagoslov so potem opravili še patri: Kornelij van Westeinde, P. Girlandet, P. Sollier ter slednjič še škof Fages sam. Potem so prenesli telesne ostanke iz srednje ladje stolnice v stransko kapelo, koder bodo odslej počivali pred Marijinim oltarjem do dneva vstajenja. — Četudi škof Simon ne biva več med nami živ, bomo ostali z njim v stalni zvezi, ker prevelik je spomin, ki ga je zapustil svojim ljubim sinovom. Saj je prečastiti gospod škof dajal v zadnjih tednih in dnevih svojega življenja svojim misijonarjem zares junaški in svet zgled. Živel in umrl je kot svetniški redovnik. Bil je mož, ki se je vedno vdajal volji in previdnosti Gospoda Boga, četudi ga je stalo težke žrtve. Takoj v pričetku njegovega misijonskega delovanja v tej deželi so ga zapustili iz malodušnosti vsi njegovi tovariši, a on je vztrajal sam in začel težko delo v največjih težavah. Da se je razcevel vikarijat Oranje-reka do današnje višine, to je uspeh njegovega dolgoletnega dela. Položil pa je tudi temelj vikarijatu Gross-Namaqualand, katerega prve postaje je ustanovil rajni škof. Vedno do svoje smrti se je živo zanimal za postanek in procvit vsake posamezne misijonske postaje.

Vse dni svojega življenja je bil škof Simon zvest in dober redovnik ter svet duhovnik in škof. Še malo pred svojo smrtjo je donesel veliko žrtev, ko ga je prosil škof Fages, naj zapusti Pello in pride v Keimoes. Stari škof je gotovo čutil svoj bližnji konec in bi bil rad preživel zadnje ure svojega življenja v priljubljeni mu Pelli, koder se je počutil povsem domačega. Pa vkljub temu je, čeprav s težkim srcem, ustregel prošnji svojega pomočnika škofa in se podal k njemu v Keimoes.

Škof Simon je bil mož velikega notranjega življenja in pobožnosti.

Ni bil samo duhovito praktičen misijonar, kakor dokazujejo mnoga njegova dela in ustanove, ampak svetniški škof. Župan nekega mesta ob Oranje-reki, ki je pa drugoverec, je priznal: „Samo enkrat sem videl škofa Simona, a takoj sem čutil, da stojim pred pravim in resnično krščanskim možem.“ Do konca svojega življenja je izpolnjeval škof Simon z veliko natančnostjo in vestnostjo predpise sv. Cerkve, na pr. postno postavo, od katere je bil vendar izvzet že zaradi svoje visoke starosti in težke bolezn. Tudi še na smrtni postelji ni odnehal izpolnjevati svoje duhovske dolžnosti. Čeprav je mogel govoriti le s težavo ter prebil cele noči brez spanja vsled velike vročine, izmolil je vendar vsak dan štiri rožne vence, tri namesto brevirja, enega pa po predpisu redovnih pravil. Tiho je ležal na svoji bolniški postelji in jagode moleka so mu drsele skozi prste. Često je zaspal vsled utrujenosti, toda brž ko se je zbudil, je nadaljeval svojo molitev. Škof Fages, patri in sestre, ki so bile ob njegovi bolniški postelji, vsi so ga prosili: „Mylord, dovolite vendar, da vam na glas molimo sv. rožni venec, saj vam je pretežko moliti ga samim, vi pa boste v duhu sledili naši molitvi.“ Pa je dejal bolni škof: „To je moja osebna dolžnost kot duhovnika, katere vi ne morete izpolniti zame.“

(Konec prihodnjič.)

Slovenska misijonarka v osrčju Afrike.

Piše s. Benigna Šteh, obl. F. Sal., misijonišče Port Nolloth.

Z velikim veseljem sem prejela številke „Odmeva iz Afrike“, „Klaverjev misijonski koledar“, „Zamorčka“ itd. Iskreno se Vam zanje zahvalim. Čitam jih z zanimanjem, ker me res veseli čitati v ljubem maternem, slovenskem jeziku.

Lepo je darilo, katero smo prejeli od Vaše družbe, perilo, oblekce i. dr. za naš misijon. Toda vse je že porabljeno.

Imamo sedaj 42 deklic v misijonu, vse zelo ubogih staršev. Dvakrat na leto gredo domov na počitnice, in kadar pridejo nazaj, so potrebne vsega. Nekatero sploh niso mogle več priti. Na vprašanje zakaj ne, so deklice odgovorile: „Sestra, nimamo nobene obleke.“

Naš častiti oče misijonar je že štiri mesece bolan in toliko časa že ni mogel darovati sv. maše. Sedaj se

mu obrača na bolje. Pa radi srčne bolezni ne bo mogel več nadaljevati svojega misijonskega dela.

Preteklo leto so se Evropejci iz Port Nollotha pritožili, zakaj tukajšnji domačini tako blizu njih stanujejo. Policija je torej poslala vse domačine s kočami 3 do 4 milje daleč ven iz vasi. To je za misijonarja velika težava in zelo utrudno je hoditi tako daleč. Posebno zadnji čas je bilo toliko bolnikov, da jih je dnevno umrlo deset. Skupaj 45 v enem mesecu. Ljudje ne pridejo več tako redno v cerkev in otroci ne v šolo. Potrebno bi bilo, da bi jih oče misijonar večkrat obiskal, toda on ne more več hoditi tako daleč, kar je tudi vzrok njegove bolezni. Če bi imel kak avto, bi bilo mogoče večkrat in redno obiskati te uboge ljudi, ki se čutijo tako zapuščene od vseh. Tudi bi mogli na ta način storiti mnogo več dobrega.

Sedaj imamo enega misijonarja iz druge misijonske postaje, ki je moral pustiti svoj misijon brez naslednika. Tudi ta pater misijonar je slabega zdravja in že pri letih.

Upamo pomoči božje in od Vaše družbe, ki je prevesela, kadar more pomagati misijonarjem.

Naši otroci vsak dan molijo za Vašo družbo in vse dobrotnike. Zvečer po angelovem češčenju molimo vsi skupaj Zdravo Marijo s prošnjo: „Sv. Peter Klaver, prosi za nas in vse naše dobrotnike“

Vsak torek molijo rožni venec sv. ran Jezusovih, ki je njih posebna pobožnost.

Že zelo dolgo ni deževalo in vode nam zelo manjka. Vso vodo, ki jo rabimo sedaj, moramo kupiti. To zelo zveča mesečni račun. Vsak teden 5 angl. šilingov in skoraj ne bomo mogli več shajati s tem. Prosim, molite z nami, da nam ljubi Bog pošlje potrebnega dežja.

V zadnji številki „Odmeva“ sem čitala ime „sestra Magdalena Rafaela“, kjer se zahvaljuje za prejete darove in kjer omeni harmonij. Z veseljem Vam sporočam, da imamo harmonij tukaj že čez eno leto. Ima zelo lep in prijeten glas. Vsak, ki ga prvokrat sliši, ga občuduje in vpraša, kje smo ga kupili? Na naš odgovor, Klaverjeva družba nam ga je poslala, pravijo: „O, vi ste pa imeli srečo!“

Prosim, oprostite mi napake v pisavi. Je že skoraj sedem let, odkar sem zapustila domovino. Med tem sem se morala učiti nemški, francoski in sedaj angleški in afriški. Vse to mi jezike malo meša.

Mnogo misijonskih pozdravov iz južne Afrike.

Nenadno ozdravljenje po škofovskem blagoslovu.

„Gospod naj posveti in blagoslovi te roke, da bo blagoslovljeno, kar bodo blagoslavljal!“ tako govori škof pri mašniškem posvečenju. Da bomo znali ceniti sveti mašniški blagoslov, naj navedem sledeči dogodek, ki ga je sporočil škof Perlo, bivši misijonar v Afriki, kakor mu ga je pripovedoval eden njegovih misijonarjev v Afriki.

Bilo je za časa svetovne morije v začetku leta 1918. V bolnišnico v Mombasi so privedli nekega dne umobolnega mladega zamorca. Revez sicer ni besnel, kakor mnogo takih nesrečnežev, temveč njegova bolezen se je razodevala v pogostem, krčevitem joku. Zadosti je bilo, da si se mu bližal ali ga nagovoril, pa je začel neutolažljivo jokati. Komaj 18 let star, je enako mnogim drugim moral zapustiti domačo vas ter iti k vojakom za nosača. Opravljal je leto dni to trudapolno službo, a opešal ter postal zanjo nesposoben ter dobil odpustnico. Podal se je nato v Mombaso in tam ga je napadla bolezen, ki so jo zdravniki označili za „norost“. Bil je rojen v Ugandi in že krščen na ime Janez.

Misijonar pripoveduje: Ko je prišel k nam in sem ga poklical po imenu, me začudeno pogleda. Pokažem mu sv. razpelo, ki ga je motril dolgo in pazljivo, nato pa sklenil roki in začel bridko jokati. „Kaj neki mu je?“ si mislim. Je li njegova žalost res le plod bolestne domišljije? Bil sem skoro prepričan o tem. On pa je molčal in jokal.

Nekega dne nas obišče premil. škof Neville. Vodil sem ga po vseh prostorih bolnišnice in visoki gost se je zelo pohvalno izrazil o nji, kakor tudi nje ustanovniku, premil. škofu Perlo. Pripovedoval sem mu o ubogem Janezu, ki se je nahajal že dvajset dni v bolnišnici, ne da bi se mu le količkaj zboljšalo. Premilostljivi ga je precej želel videti. Prisede k njemu in ga ljubeznivo nagovori. Janez pa novega obiskovalca le molče in začudeno pogleda. Ko opozorim mladeniča na škofovski križec, zopet istega strmeče nekaj časa motri, sklene roki in začne jokati. Globoko je ganil in pretresel škofa ta prizor. Poln nežnega sočutja blagoslovi bolnika in mu položi roko na čelo. Ubogi mladenič pa prime škofovo roko in jo moči s solzami. Bila je to ganljiva slika, spominjajoča nas evangelijskih zgodb. Še enkrat blagoslovi škof bolnika in sedaj se je zgodilo nekaj, kar pripisujem škofovskemu blagoslovu. Čez nekaj ur namreč Janeza zopet obiščem in glej čudo: prijazno se mi smehlja in me pozdravi z besedami: „Do-

ber dan, gospod! Lahko si mislite moje veselje in začudenje. Na moja vprašanja je odgovarjal popolnoma pametno. Dal sem mu poljubiti sv. razpelo ter iz cele duše hvalil Boga za to milost.

Drugi dan je želel Janez opraviti sv. spoved; vsak dan je bil nato pričujoč pri najsv. daritvi v naši kapeli ter pristopil k sv. obhajilu. Nič pa se ni mogel spomniti, kako je prišel v bolnišnico in da ga je obiskal sam premil. g. škof. Njegovo ozdravljenje je bilo popolno in smel se je vrniti v domovino. Želel je sicer ostati pri nas; a sve-toval sem mu, naj se vrne k svoji materi, ki ga gotovo že težko pričakuje.

Kristjani imamo pač tolikokrat priložnost, udeležiti se duhovniškega blagoslova, n. pr. po vsaki sv. maši. Čislajmo ga visoko. Kajti čeprav ne čutimo vselej na zunaj njegove moči, so pa notranje milosti tem dragocenejše.

Za večkratno pomoč na priprošnje služabnice božje Marije Terezije se iskreno zahvaljujemo. L. M. in E. Vel. Varnica.

Ljuba mamica je zelo opasno zbolela. Od trenutka do trenutka se je stanje slabšalo. Kar naenkrat se spomnim na „mamico zamorčkov“ Marijo Terezijo Ledochowsko. Zatečem se k njej z milo prošnjo, naj ona tukaj pomaga. Obljubila sem devetdnevnic v zahvalo in objavo v „Odmevu“. In res, še isti dan je dragi mamici odleglo in so bili v nekaj dneh popolnoma zdravi. Najsrčneje se služabnici božji zahvaljujemo in njeni priprošnji še nadalje priporočamo. J. in P. Ptuj.

Mariji Tereziji Ledochowski se najiskreneje zahvaljujem za pomoč v bolezni. Močno me je dušilo, položila sem njeno sliko na srce, nakar mi je kmalu odleglo. M. P. Ljubljana.

Imela sem velike težave in sem se zatekla k služabnici božji in začela opravljati devetdnevnicu. Čez nekaj dni sem bila uslišana, zakar se tu javno zahvaljujem.

T. R. Slivnica.

V hudi bolečini na nogi sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem na njeno priprošnje ozdravela. Javno in prisrčno se ji zahvaljujem in prosim njene pomoči še v bodoče.

J. P. Stari trg.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

T. Ž. Mengeš.

Skoro dva meseca sem bil bolan, tako da sem le s težavo hodil na delo. Zatekel sem se k „mamiči zamorčkov“ Mariji Ter. Ledochowski in sem kmalu popolnoma ozdravel. Iskreno se ji zahvaljujem in priporočam še naprej za dušno in telesno zdravje.

C. F. Belgija.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in se ji še priporočam v važnih zadevah.

Marija Mirt, Veliki Kamen.

V zahvalo Mariji Tereziji za pomoč v hudi bolezni pošiljam dar za odkup zamorčka.

M. R. Mala vas.

V neki mučni zadevi sem se obrnila na služabnico božjo Marijo Terezijo in zadobila pomoč, za kar se ji tu zahvaljujem

N. H. Konjice.

Iskrena zahvala Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.

M. Š. Brinje.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za prejeto milost.

I. P. Ljubljana.

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: N. N. Ljubljana, nekega fantka, da bi dobro izdelal šolo; N. N. za ljubo zdravje; neka družina za pomoč v dušnih in telesnih potrebah; N. N. Ptuj, za pomoč v dušnih in telesnih stiskah; neka bolna oseba za ljubo zdravje; L. Š. Hodžiči, za ljubo zdravje na očeh; F. C. Dravljje, za pomoč v dušnih in telesnih zadevah; P. H. Škofja Loka, za ljubo zdravje in zboljšanje gmotnega stanja; Al. B. B. za uslišanje v neki posebni zadevi; P. F. Tomačevo, za ljubo zdravje.

Zadnje naročilo umirajočega škofa.

Piše s. Terezija Salzmann, oblatinja sv. Frančiška Sal., Keimoes

„Osem dni pred svojo blaženo smrtjo mi je naročil naš prečastiti škof Simon, naj Vam, gospa vrhovna voditeljica, pišem in naj se Vam še enkrat zahvalim prav za vse, kar ste storili za naš vikariat. Podelil je na svoji smrtni postelji apostolski blagoslov vsem članom in dobrotnikom Družbe sv. Petra Klaverja. Ponovno je rekel, da blagoslavlja to ustanovo, ki je napravila že toliko dobrega za misijone.“

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani
Predstavniki in odgovorni uredniki: prof. Fr. Sal. Watzi, Kranj.

Za tiskarno Tiskovnega društva v Kranju: Jos. Linhart.

Trpeče Srce Jezusovo prosi

tudi tebe malega jubilejnega daru za svoje uboge pogan-ske brate in sestre. To je milodar molitve v tem svetem letu in če mogoče tudi vsaj majhen denarni prispevek. Čeprav je kriza velika, morda bi pa z dobro voljo ven-darle zbral še pri svojih znaneih za najubožnejše in tako tople pomoči potrebne afriške misijone. Kolikor bo pač mogoče, saj Jezus je za vsako kapljico tako iskreno hva-ležen.

Misli si, da daš ta dar trpečemu Srcu Jezusovemu, in prišel ti bo res iz srca.

Ako bi vsak prijatelj misijonov v svetem letu pod Jezusov križ položil vsaj malo jubilejno darilo za Afriko, bo sama sv. Kri Gospodova posvetila tisti dar in nad darovalca razlila posebno mero blagoslova.

Prijatelj, pomagaj, ne stoj ob strani! Saj tudi tebe Jezus ni izločil od tistih, ki jim deli obilne milosti s svo-jega križa.

*Vse, kar boš upal od Srca Jezusovega,
boš dobil.*

Ali si morete misliti kaj takega?

P. W. Sylla, oblat Brezmadežne, misijon sv. Pavla, Tangs,
Južna Afrika, piše:

Na nekem odbranem prostoru moramo sezidati novo šolo, ki bo le iz pločevine, sedemkrat trinajst metrov dolga in tri metre visoka. Stropa ne bo imela, stene bodo brez okraskov, gola pločevina. Ali si morete misliti, kakšna vročina bo poleti v takem prostoru, ki bo natrpan s ka-kimi sto ljudmi? Menim, da to le tisti razume, ki je sam skušal. Ali pa si mislite, kako bo pozimi mrzlo notri, ko bo mrzli sever pihal skozi špranje, otroci pa bodo oble-čeni le v tanke srajčke, sedeli bodo kar na tleh in zeblo jih bo, da se bodo kar tresli od mraza. Treba bi bilo napraviti strop in tla pokriti z deskami. Toda . . . Mislil sem pa, ko bi se dobilo dobrotnikov, ki bi hoteli prevzeti stroške za zidavo male šolske kapelice v čast presv. Srcu Jezusovemu. Zelo veliko dobro delo bi storili s tem. Vsak dan molim, da bi Bog obudil takih do-brotnikov.

Devetdnevica pred prvimi petki

v čast presvetemu Srcu Jezusovemu stane komad samo 1 Din. Ima poleg še druge lepe molitve in litanije v čast presvetemu Srcu. Obseg 32 strani, naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Vsak častilec Srca Jezusovega naj si omisli za junij to drobno knjižico. Pri večji naročbi popust, 10 izv. 8 Din.

Lepi ščiti Srca Jezusovega

na kartonu, primerni za na vrata, da bi Srce Jezusovo blagoslavljal vso hišo in vse, ki hodijo ven in noter. 1 komad Din 3.50. Naslov glej zgoraj.

Mladenka, ki ljubiš presvečo Srce

in si vneta za rešitev duš, morda čutiš željo in hrepenenje po samostanu in redovnem življenju? Zamoreš udeleževati to željo v poklicu „pomožne misijonarke za Afriko“ pri Družbi sv. Petra Klaverja. Priporočamo ti knjižico „Poklic“, cena Din 4.50. Če te Bog kliče, z zaupanjem prosi sprejema.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Ani, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Ter. Ledochowski in drugim patronom: M. Ž. G. v važni zadevi, A. R. v denarnih stiskah in v dušnih in telesnih potrebah, M. K. Stari trg za zboljšanje zdravja, F. F. za zboljšanje zdravja, F. M. Dane za uslišano prošnjo, A. Š. Studenci za zdravje, M. M. Naklo za zdravje pri živini, A. N. Cerknica za zdravje, F. F. Polzela za večkratno uslišanje, P. B. Prevalje za zdravje otrok, T. Z. Središče za hitro ozdravljenje nevarno bolne hčerke.

Priporočila v molitev.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, Materi dobrega sveta, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu Padov., sv. Mali Tereziji, služ. božji Mar. Ter. Ledochowski: P. Z. Središče, H. A. Ljubljana, za zdravje oči, V. M. P. Ljubljana, v neki važni zadevi, N. N. Šmihel, za zboljšanje zdravja, A. G. Vitanje, za zdravje in pomoč v družinski zadevi, D. D. Cerknica, za pomoč v nujni zadevi, F. P. Dob, v težkih zadevah, Al. F. Sv. Jedert, za pomoč v hudih skušnjavah.